

uendelige Verdensskuespil. Selv bliver vi, hvad vi er og var gennem Tid og Evighed.“

Den fortrosthedsfulde Tone, hvori Præsten sagde dette, fik igen Per til at smile lidt medlidende. Han vidste for godt, at Præstens Ord ikke passede. Han havde fulgt tilstrækkeligt med i den moderne Kulturudvikling til at forstaa, hvorledes de forandrede ydre Vilkaar, som de „surrende Staalhjul“ skabte for Mennesket, efterhaanden omformede ogsaa dette selv. Han gav sig til at fortælle om det Indtryk, han paa sin Rejse og særligt under Opholdet i Berlin havde faaet af en industriel Storstadsbefolknings Tilværelseskamp. Han fortalte om disse Horder af omflakkende Arbejdere — Mænd og Kvinder, — for hvem Ord som Hjem, Familie, Tryghed og Hygge allerede var saa godt som uden Mening, — Folk, der et eller andet Sted i den uhyre Mennesketue havde en Celle, et „Schlafstelle“, akkurat stort nok til at rumme deres Legeme, og som forresten udenfor Arbejdstiden levede deres Liv paa Gaden, paa Ølstuer eller andre offentlige Steder for tilsidst at gaa ud af Verden som et blot og bart Nummer paa et Hospital.

Men Pastor Blomberg hørte ikke længer efter. Han mærkede, at Samtalen var kommen ind paa et for ham uheldigt Spor, og som han plejede, naar han i en Diskussion stødte paa en Sagkundskab, han ikke kunde hamle op med, vendte han det døde Øre til.

Nu standsede han og sagde, at han ikke vilde føre ham for langt bort. Her stod han netop paa sit Sogneskel, saa her kunde det være passende at sige Farvel.

Ved Afskeden gentog han sin Indbydelse til Per om at besøge ham en Dag. „Vi kan jo saa maaske